

1. În materia izvoarelor dreptului civil: a) practicile constante pe care A și B le utilizează în relația contractuală dintre ele au natura juridică a unor uzanțe normative; b) principiile generale ale dreptului civil se pot aplica în lipsa uzanțelor normative, dar prioritar față de dispoziții legale privitoare la situații asemănătoare. c) caracterul normativ al uzanțelor este independent de publicarea acestora într-o culegere elaborată de un organism autorizat.
2. Aveți în vedere următoarea situație: i) la 10.01.2023 intră în vigoare o lege care, sub sancțiunea anulabilității, plafonează chiriile care pot fi prevăzute în contractele de închiriere a locuințelor, ii) legea nouă nu cuprinde dispoziții tranzitorii, iar iii) legea veche nu stipula niciun plafon pentru chirie. În această situație: a) contractul de închiriere semnat la data de 10.06.2022, pentru o durată de 5 ani și o chirie lunară superioară plafonului, este valabil, dar chiriașul va datora, începând cu data intrării în vigoare a legii noi, o chirie egală cu plafonul; b) contractul de închiriere încheiat înainte de intrarea în vigoare a legii noi este valabil, iar chiriașul va datora chiria prevăzută în contract și după data intrării în vigoare a legii noi, chiar dacă aceasta ar fi superioară plafonului impus de legea nouă; c) contractul de închiriere semnat înainte de intrarea în vigoare a legii noi va fi parțial anulabil dacă prevede o chirie superioară plafonului rezultat din legea nouă.
3. În materia cauzelor de acoperire a nulității actului juridic civil: a) confirmarea actului produce efect retroactiv, ca și refacerea actului; b) îndeplinirea condiției de validitate ulterior încheierii actului nu este o cauză generală de acoperire a nulității, aplicabilă pentru orice act juridic și pentru orice motiv de nulitate; c) în cazul unui contract anulabil pentru leziune, confirmarea este o cauză de acoperire a nulității aflată la dispoziția cocontractantului celui lezat, dacă menționatul cocontractant al celui lezat oferă, în mod echitabil, majorarea propriei prestații.
4. În materia viciilor de consimțământ: a) atunci când dolul provine de la un terț, cocontractantul victimei nu trebuie să fi încheiat contractul cu intenția de a induce în eroare victima dolului; b) Codul civil prevede posibilitatea adaptării atât în caz de eroare esențială cât și în caz de dol, întrucât acesta reprezintă o eroare provocată; c) dacă X, vecinul lui Y, profită de incendiul izbucnit în timpul nopții în locuința lui Y pentru a obține de la acesta un preț de 3 ori mai mare decât prețul mediu de piață, pentru vânzarea unui extingtor, contractul este anulabil numai pentru leziune.
5. Actul juridic civil: a) ca regulă, dacă este un contract cu executare succesivă încheiat pentru o perioadă determinată, în lipsa unei stipulații exprese contrare, poate să fie denunțat înainte de împlinirea termenului de către oricare dintre părți, cu un preaviz rezonabil; b) abstract reprezintă o categorie care constituie excepția în cadrul clasificării din care face parte; c) poate fi ori cu titlul oneros, ori cu titlul gratuit, orice terță categorie fiind exclusă.
6. În cazul incapacității speciale de folosință a persoanei fizice: a) persoana afectată de incapacitate nu poate încheia actul personal și acționând singură, dar îl poate încheia valabil prin reprezentant sau cu încuviințare, ori, după caz, cu autorizare prealabilă; b) persoana afectată de incapacitate nu poate încheia valabil actul nici personal și nici acționând cu încuviințare sau autorizare prealabilă; c) încheierea actului cu încălcarea unei incapacități absolute atrage întotdeauna nulitatea absolută a aceluia act.
7. Dacă A vinde către C un imobil pentru care legea specială pretinde respectarea dreptului de preempțiune al lui B, sub sancțiunea nulității relative, atunci dreptul material la acțiune al lui B curge de la data: a) înscrierii imobilului în cartea funciară de către C, dacă acest moment este anterior cunoașterii efective a vânzării de către B; b) întotdeauna de la data cunoașterii efective, de către B, a vânzării menționate; c) de la data cunoașterii efective a vânzării de către B, dar nu mai târziu de împlinirea unui termen de 18 luni de la data vânzării;
8. Dacă în interiorul termenului de repunere în termenul de prescripție extinctivă a acțiunii condamnatorii creditorul se căsătorește cu debitorul: a) se suspendă termenul de prescripție aplicabil dreptului la realizarea creanței, pentru că acesta se prelungește până la expirarea termenului de repunere în termen; b) se suspendă de drept cursul termenului de repunere în termen, pentru că acesta este un termen de prescripție; c) termenul de repunere în termen nu se suspendă, pentru că este un termen de decădere.
9. În materia modalităților obligației: a) condiția suspensivă îndeplinită produce efecte retroactive, fructele culese de către proprietarul sub condiție rezolutorie trebuind să fie restituite; b) prescripția extinctivă începe să curgă, în toate cazurile, de la data la care termenul suspensiv, care afectează obligația contractuală, se împlinește; c) ca regulă, atât condiția suspensivă cât și cea rezolutorie, îndeplinite, produc efecte retroactive.
10. Decăderea având ca obiect un drept subiectiv civil: a) atrage și stingerea prin prescripție a dreptului material la acțiunea care însoțește acel drept; b) poate privi și dreptul de a cere anularea unui act juridic; c) presupune cu necesitate scurgerea unui termen prevăzut de către lege.

11. În cazul încheierii, în numele persoanei juridice, a unui contract pentru care legea cere forma autentică notarială, *ad validitatem*: a) contractul este valabil numai dacă persoana juridică este reprezentată de către organul său de conducere; b) organul de administrare al persoanei juridice poate să reprezinte valabil persoana juridică, chiar fără a avea o procură specială care să îmbrace forma autentică; c) dacă reprezentantul legal își depășește puterile de reprezentare fixate prin actele constitutive regulat publicate, contractul nu va fi al persoanei juridice, chiar dacă cealaltă parte contractantă nu a cunoscut efectiv această neregularitate.
12. Posesia: a) viciată nu produce niciun efect juridic; b) poate avea ca obiect bunuri corporale care fac parte dintr-o succesiune; c) încetează atunci când exercitarea elementului material se face prin intermediul altei persoane (*corpore alieno*).
13. În materia folosinței ce intră în conținutul dreptului de proprietate privată: a) posibilitatea proprietarului de a nu utiliza bunul este limitată de lege în anumite cazuri în funcție de natura și destinația bunului; b) fructele civile se dobândesc prin acte materiale sau juridice; c) pasivitatea proprietarului de a culege fructele naturale nu reprezintă un act de dispoziție materială.
14. Clauza de inalienabilitate: a) lipsită de un interes serios și legitim este lovită de nulitate relativă; b) lovită de nulitate poate, după caz, să determine o nulitate parțială a actului juridic, limitată la efectele clauzei de inalienabilitate înseși, ori să afecteze întregul act juridic; c) nu poate înceta înainte de împlinirea duratei pentru care a fost prevăzută.
15. Dreptul de uzufruct: a) se poate dobândi prin testament; b) spre deosebire de dreptul de uz și de dreptul de abitație, este cesibil și viager; c) se stinge prin neuz timp de 5 ani.
16. Partajul: a) de folosință presupune încetarea stării de coproprietate; b) judiciar nu presupune participarea tuturor coproprietarilor; c) dă naștere între coproprietari la obligația de garanție pentru evicțiune și vicii ascunse.
17. Uzucapiunea tabulară presupune: a) o durată a posesiei de 10 ani; b) o posesie de bună-credință până la momentul introducerii cererii de chemare în judecată de către adevăratul proprietar; c) un drept real principal înscris, fără cauză legitimă, în cartea funciară.
18. Rezoluțiunea unilaterală a contractului: a) poate opera și pe cale judiciară; b) poate fi declarată și de creditorul care a cauzat prin inacțiunea sa neexecutarea obligației; c) nu înlătură dreptul creditorului de a obține daune-interese în condițiile legii.
19. Paznicul juridic: a) se poate exonera prin invocarea unui eveniment fortuit, cum ar fi forța majoră, fapta victimei și fapta unui terț, dacă acestea din urmă îndeplinesc condițiile forței majore sau cazului fortuit; b) are un drept de regres împotriva paznicului material în condițiile recunoscute de lege pentru cel care răspunde pentru fapta altuia; c) poate avea această calitate în baza legii, a unui contract sau a unui fapt juridic.
20. Acțiunea revocatorie: a) introdusă cu succes de către un creditor chirografar profită tuturor creditorilor chirografari ai respectivului debitor; b) nu se aplică faptelor juridice stricto sensu; c) dacă se referă la un contract de donație, presupune condiția fraudei debitorului și a complicității terțului la fraudă.
21. Obligația de a da o sumă de bani: a) asumată de o pluralitate de debitori poate fi indivizibilă, prin convenția părților; b) poate fi executată în natură sau prin echivalent; c) neexecutată la termen dă creditorului dreptul la daune-interese moratorii de la data punerii în întârziere a debitorului până la data plății.
22. Compensația: a) între un codebitor solidar și creditor stinge în integralitate obligația solidară, dacă datoria creditorului are o valoare mai mare decât datoria ce face obiectul obligației solidare; b) nu poate fi opusă de către autorul furtului adevăratului proprietar, ca mod de stingere a obligației de a restitui bunurile furate; c) judiciară, spre deosebire de cea convențională, poate avea loc și dacă obiectul obligației părților privește prestarea unui serviciu.
23. Cesiunea de creanță: a) spre deosebire de preluarea de datorie realizată prin contract încheiat între creditor și noul debitor, nu presupune pentru încheierea valabilă a actului juridic, ca regulă, consimțământul debitorului din raportul juridic obligațional inițial; b) poate fi făcută opozabilă debitorului cedat și prin comunicarea acesteia odată cu cererea de chemare în judecată formulată de creditorul cesionar; c) are ca efect transmiterea drepturilor de garanție accesorii creanței cedate doar dacă acest lucru s-a prevăzut expres în contractul de cesiune.

24. A îi vinde lui B un utilaj industrial cu plata prețului în rate, obligația de plată fiind garantată cu rezerva dreptului de proprietate până la achitarea integrală a prețului. Utilajul este predat lui B, care îl folosește în activitatea sa. Înainte de plata ultimelor rate și fără ca vreuna dintre părți să fi fost pusă în întârziere, utilajul pierde fortuit, într-un incendiu neimputabil niciuneia dintre părți. B refuză plata ratelor rămase. În acest caz: a) B rămâne obligat la plata ratelor rămase; b) B este liberat de plata ratelor rămase, întrucât, riscul pieririi fortuite rămâne în sarcina vânzătorului, ca proprietar (res perit domino); c) riscul se suportă în mod egal de ambele părți, proporțional cu ratele deja achitate și, respectiv, cu cele rămase neachitate.
25. B cumpără de la A un echipament, pe care îl folosește potrivit destinației sale. La scurt timp, B descoperă un viciu ascuns, existent la data predării, care îi diminuează considerabil utilitatea. B îl cheamă în judecată pe A, solicitând rezoluțiunea vânzării. În cursul procesului, A, dovedind că viciul este remediable cu cheltuieli reduse și că bunul poate fi adus la parametrii normali de funcționare, cere instanței să dispună înlăturarea viciului pe cheltuiala sa, iar nu rezoluțiunea. În acest caz: a) instanța nu poate acorda decât remediul ales de cumpărător, întrucât, potrivit dreptului comun, alegerea mijlocului de remediere a neexecutării aparține creditorului obligației neexecutate; b) la cererea vânzătorului, instanța poate dispune o altă măsură decât rezoluțiunea solicitată de cumpărător, ținând seama de gravitatea viciilor și de scopul pentru care contractul a fost încheiat, precum și de alte împrejurări; c) instanța poate înlocui remediul ales de cumpărător numai dacă acesta din urmă consimte la aceasta.
26. Prin contractul de locațiune având ca obiect un garaj, părțile au inserat o clauză prin care i-au interzis expres locatarului L să cedeze locațiunea. Ulterior, fără a obține vreun acord suplimentar din partea locatorului, L încheie cu terțul S o sublocațiune parțială a spațiului. Locatorul contestă operațiunea. În acest caz: a) sublocațiunea parțială este permisă; b) sublocațiunea este interzisă, întrucât interdicția de a ceda locațiunea o include și pe aceea de a subînchiria, fie și parțial; c) sublocațiunea este întotdeauna supusă încuviințării scrise al locatorului.
27. A îl însărcinează pe B să cumpere pe seama lui A, dar în numele lui B, un tablou expus de galerie T, fără ca existența mandatului să fie dezvăluită terțului. B încheie contractul de vânzare cu T, acționând în nume propriu. Întrucât B nu achită prețul, după ce află de raportul dintre A și B, T dorește să acționeze contra lui A. La rândul său, A urmărește să obțină predarea tabloului de la T. În acest caz: a) T îl poate acționa direct pe A pentru plata prețului, întrucât A este adevăratul cumpărător; b) vânzarea este încheiată între B și T, drept care T nu se poate întemeia pe vânzare pentru a pretinde plata prețului de la A; c) A poate pretinde în toate cazurile executarea obligației de predare a bunului de către T.
28. Terțul T îl cheamă în judecată pe cumpărătorul B, pretinzând un drept de proprietate, anterior vânzării, asupra imobilului pe care B îl cumpărase de la vânzătorul V. B nu îl cheamă în cauză pe V și pierde procesul printr-o hotărâre definitivă. Ulterior, întorcându-se împotriva lui V pe temeiul garanției contra evicțiunii, B se confruntă cu apărarea lui V, care dovedește că existau mijloace de apărare suficiente pentru a se respinge cererea lui T, mijloace pe care B nu le-a invocat. În acest caz: a) V va fi ținut răspunzător în procesul inițiat de B, întrucât obligația de garanție contra evicțiunii ființează de drept, iar răspunderea ce îi este asociată operează obiectiv, independent de culpa vreuneia dintre părțile vânzării; b) acțiunea lui B trebuie respinsă, întrucât, nu l-a chemat în cauză pe V și acesta din urmă dovedește că existau motive suficiente pentru a se respinge cererea terțului; c) B pierde dreptul la garanție în mod automat, prin simplul fapt că nu l-a chemat în cauză pe vânzător.
29. A îi împrumută cu titlu gratuit lui B un autoturism, pentru o durată determinată. Pe parcursul folosinței, B suportă cheltuielile curente de combustibil și de întreținere periodică. Survine însă o defecțiune majoră, imprevizibilă la încheierea contractului și de remediere urgentă. Neputând să îl înștiințeze pe A în timp util, B efectuează pe cheltuiala sa reparația necesară pentru păstrarea bunului. La restituirea autoturismului, B îi cere lui A rambursarea atât a cheltuielilor curente, cât și a celor de reparație menționate. În acest caz: a) A nu datorează cheltuielile curente de folosință, pe care comodatarul le suportă, însă datorează cheltuielile pentru lucrările necesare, neprevăzute și urgente, efectuate fără posibilitatea înștiințării prealabile; b) A datorează rambursarea tuturor cheltuielilor făcute de B în legătură cu bunul; c) A nu datorează nicio cheltuială.
30. A i-a transmis lui B, prin contract de întreținere încheiat în formă autentică, nuda proprietate a unui imobil, în schimbul întreținerii sale viagere. După câțiva ani, raporturile dintre părți se deteriorează în asemenea măsură încât prestarea și primirea întreținerii în natură nu mai pot continua din motive obiective, fără ca aceasta să se datoreze culpei exclusive a vreuneia dintre părți. În acest caz: a) dacă A solicită rezoluțiunea, cererea sa va fi admisă, întrucât imposibilitatea de executare a obligației de întreținere este prin ipoteză gravă și atrage desființarea contractului; b) întrucât imposibilitatea continuării întreținerii în natură provine din motive obiective, instanța poate, la cererea oricăreia dintre părți, să înlocuiască întreținerea în natură cu o sumă de bani corespunzătoare, fie și numai temporar; c) contractul încetează de drept, iar debitorul, restituind nuda proprietate, are dreptul la restituirea integrală a prestațiilor de întreținere deja executate.

31. Față de moștenirea lui D, reclamă drepturi fiul său, F2, și nepotul de fiu al defunctului, N, copilul celui alt fiu al lui D, F1. F1 fusese declarat nedemn față de moștenirea lui D. F1 a renunțat la moștenirea lui D, la 2 luni de la deschiderea acesteia. N pretinde că vine la moștenire prin reprezentarea tatălui său. În acest caz: a) N nu poate veni prin reprezentare, întrucât nu este posibilă reprezentarea renunțatorului; b) N poate veni la moștenire prin reprezentarea tatălui său nedemn; c) N nu poate veni prin reprezentare, dar culege moștenirea în nume propriu, în concurs cu F2, fiecare câte o jumătate.
32. D decedează, lăsând ca moștenitori pe soția supraviețuitoare, S, pe fiul său, F, precum și pe cei doi nepoți de fiică, N1 și N2, copiii fiicei sale precedate FP. Toți acceptă moștenirea. Care dintre următoarele afirmații privind cotele succesoriale este corectă? a) S culege $\frac{1}{4}$ din moștenire; restul de $\frac{3}{4}$ se împarte pe tulpini între descendenți, astfel încât F culege $\frac{3}{8}$, iar N1 și N2 câte $\frac{3}{16}$ fiecare; b) S culege $\frac{1}{4}$ din moștenire, iar restul se împarte pe capete, în mod egal, între F, N1 și N2, fiecare culegând câte $\frac{1}{4}$ din moștenire; c) S culege $\frac{1}{3}$ din moștenire, iar restul de $\frac{2}{3}$ se împarte pe tulpini între F și tulpina fiicei precedate.
33. La decesul lui D vin la moștenire soția sa supraviețuitoare, S, și doi copii ai defunctului: C1, copil comun al lui D și S, și C2, copil al lui D dintr-o căsătorie anterioară (care nu este descendent comun al lui D și S). Prin testament, D a făcut o liberalitate neraportabilă în favoarea soției S. În acest caz: a) liberalitatea rămâne pe deplin eficace în măsura în care este cel mult egală cu $\frac{1}{2}$ din moștenire; b) liberalitatea făcută în favoarea lui S nu poate depăși un sfert din moștenire și nici partea descendentului care a primit cel mai puțin; c) liberalitatea nu este susceptibilă de reducere, întrucât soțul supraviețuitor are calitatea de moștenitor rezervatar.
34. D îi donează lui G, prin act autentic, un imobil. Ulterior, G se face vinovat de injurii grave la adresa donatorului. Înainte ca D să fi înscris vreo cerere de revocare pentru ingratitudine, G vinde imobilul terțului T, de bună-credință, ce își înscrie dreptul în cartea funciară. Ulterior, D obține în justiție revocarea donației pentru ingratitudine. În acest caz: a) revocarea, fiind retroactivă, desființează și dreptul dobândit de T, care este obligat să restituie imobilul; b) revocarea pentru ingratitudine nu produce efecte în privința lui T, așadar T păstrează imobilul, iar G este obligat să restituie valoarea bunului; c) revocarea desființează atât donația, cât și vânzarea către T, întocmai ca revocarea pentru neexecutarea sarcinii, care produce efectele unei rezoluțiuni.
35. S, succesibil al defunctului D, a dat o declarație autentică de renunțare la moștenire. Ulterior se constată că, anterior acestei declarații, S sustrăsese cu rea-credință un bun mobil de valoare din patrimoniul succesoral. Ceilalți moștenitori invocă acceptarea forțată a moștenirii de către S. În acest caz: a) S rămâne renunțator, sustragerea atrăgând numai obligația de a restitui bunul și, eventual, de a plăti daune-interese; b) S este considerat că a acceptat moștenirea, chiar dacă anterior renunțase, însă nu va avea niciun drept cu privire la bunul sustras; c) S este decăzut din dreptul de opțiune și devine cu desăvârșire străin de moștenire, ca și cum nu ar fi fost niciodată chemat la aceasta.
36. În situația transmisiunii, în condițiile legii, a calității procesuale: a) succesorul cu titlu particular nu este obligat să intervină în cauză, dacă are cunoștință de existența procesului; b) hotărârea pronunțată contra înstrăinătorului sau succesorului universal ori cu titlu universal al acestuia va produce de drept efecte și contra succesorului cu titlu particular și va fi întotdeauna opozabilă acestuia din urmă, fără excepție; c) dacă în cursul procesului dreptul litigios este transmis prin acte între vii cu titlu particular, judecata va continua între părțile inițiale.
37. În cazul coparticipării procesuale: a) dacă prin natura raportului juridic, efectele hotărârii se întind asupra tuturor reclamanților ori pârâților, termenele încuviințate numai unora dintre ei pentru îndeplinirea actelor de procedură profită și celorlalți; b) pârâții care nu s-au înfățișat, vor continua să fie citați, chiar dacă au termen în cunoștință; c) principiul independenței procesuale se aplică în toate cazurile.
38. Cererea de arătare a titularului dreptului: a) poate fi formulată de către reclamant în cazul unui proces civil prin care se pune în discuție un drept real asupra unui bun; b) se va depune, de către pârât, până la închiderea dezbaterilor, în fața primei instanțe; c) se va comunica, în toate cazurile, celui arătat ca titular al dreptului.
39. Mandatarul neavocat, în cadrul unui proces civil: a) poate pune concluzii, pe fondul cauzei, în fața oricărei instanțe, în toate cazurile în care este licențiat în drept; b) își va dovedi calitatea prin înscris sub semnătură legalizată; c) ca regulă, nu poate pune concluzii asupra excepțiilor procesuale, decât prin avocat, atât în etapa cercetării procesului, cât și în etapa dezbaterilor.
40. Pentru stabilirea competenței materiale, în funcție de valoarea cererii introductive de instanță, se va ține seama de: a) valoarea obiectului actului juridic în cazul în care se solicită constatarea nulității absolute a acestuia, chiar dacă nu se solicită și repunerea părților în situația anterioară; b) valoarea prestației anuale datorate, în cererile care au ca obiect un

drept la prestații succesive, dacă durata existenței dreptului este determinată; c) valoarea chiriei calculate pentru șase luni în cazul cererilor privitoare la executarea contractelor de locațiune.

41. Suspendarea judecării procesului a cărui strămutare se solicită: a) poate fi dispusă și din oficiu, însă cu darea unei cauțiuni în cuantum de 1000 de lei; b) se dispune prin încheiere care nu se motivează; c) se dispune întotdeauna cu citarea părților.

42. Excepția autorității de lucru judecat: a) poate fi opusă chiar și atunci când hotărârea nu este definitivă, ci doar executorie; b) nu poate fi opusă atunci când după respingerea unei cereri principale, în al doilea litigiu se invocă același drept printr-o cerere reconvențională; c) spre deosebire de excepția lipsei dovezii calității de reprezentant a unei părți în fața primei instanțe, poate fi invocată direct în recurs.

43. Nedepunerea întâmpinării în termenul prevăzut de lege, atrage: a) decăderea pârâtului din dreptul de a mai formula orice apărări de procedură sau de fond; b) decăderea pârâtului din dreptul de a propune probe; c) decăderea reclamantului din dreptul de a mai invoca excepții de ordine privată.

44. Cererea de sechestrul asigurător formulată de cel care a obținut o hotărâre judecătorească în primă instanță privind obligarea pârâtului la plata unei sume de bani: a) este scutită legal de plata cauțiunii, drepturile creditorului fiind confirmate cu autoritate de lucru judecat relativă; b) este inadmisibilă, deoarece creditorul are posibilitatea de a solicita executarea provizorie a hotărârii judecătorești de primă instanță; c) formulată pe cale separată, nu este supusă procedurii de verificare și regularizare și este legal formulată chiar și atunci când nu sunt indicate bunurile asupra cărora se urmărește instituirea sechestrului.

45. Înscrișul autentic: a) nu face dovadă până la declararea sa ca fals, față de terți, cu privire la constatările făcute personal de către cel care a autentificat înscrișul; b) nu face dovada, până la proba contrară, față de terți, cu privire la declarațiile părților cuprinse în acest înscriș; c) face dovada, până la proba contrară, între părți, cu privire la mențiunile din înscriș care sunt în directă legătură cu raportul juridic la părților.

46. Care din următoarele variante sunt corecte: a) atunci când, opunând compensația legală, pretenția pârâtului este mai mare decât cea a reclamantului, pârâtul trebuie să formuleze cerere reconvențională, dacă urmărește obligarea reclamantului la plata diferenței; b) nulitatea actului juridic pe care se întemeiază pretențiile formulate prin cererea de chemare în judecată, poate fi invocată, în contradictoriu cu reclamantul, în orice situație, doar prin intermediul cererii reconvenționale; c) plățile făcute în executarea unui contract pot fi opuse reclamantului numai prin formularea unei cereri reconvenționale.

47. Achiesarea la hotărârea judecătorească: a) nu poate fi tacită, fiind un act procesual de dispoziție; b) nu este valabilă dacă se face prin declarație verbală în fața instanței; c) poate fi condiționată, context în care nu produce efecte decât dacă este acceptată expres de partea adversă.

48. Apelul: a) incident, trebuie formulat, sub sancțiunea decăderii, în termenul de formulare a apelului principal; b) provocat, se va judeca și poate fi admis dacă apelul principal este respins ca tardiv; c) și, când este cazul, motivele de apel, se depun la instanța a cărei hotărâre se atacă, sub sancțiunea nulității necondiționate de existența unei vătămări.

49. Contestația în anulare: a) este o cale de atac suspensivă de executare; b) se introduce la instanța superioară instanței care a pronunțat hotărârea atacată; c) trebuie introdusă în termen de 15 zile de la comunicarea hotărârii, dar nu mai târziu de 1 an de la data când hotărârea a rămas definitivă.

50. Dacă instanța a dispus primirea cererii de apel, partea care a lipsit la judecată: a) poate formula contestație în anulare, dacă invocă faptul că instanța nu a observat că la dosar era o cerere de repunere a cauzei pe rol formulată de partea interesată, în interiorul termenului de primare; b) nu are deschisă calea unei revizui pentru motivul că instanța a omis să soluționeze cererea acesteia de a i se acorda cheltuielile de judecată; c) fiind legal citată, nu va putea invoca direct în recurs neparticiparea procurorului la judecata cererii, cu toate că aceasta era obligatorie potrivit legii.

51. Alegeți afirmația corectă: a) Atât în cazul intenției indirecte cât și în cazul culpei cu prevedere făptuitorul acceptă producerea rezultatului faptei sale; b) Spre deosebire de intenția directă, în cazul culpei simple făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale; c) Atât în cazul intenției directe cât și în cazul culpei cu prevedere, făptuitorul nu prevede rezultatul faptei sale.

52. Pentru existența recidivei, în reglementarea Codului penal în vigoare, este necesar ca: a) infracțiunea ce formează al doilea termen să fie de o anumită gravitate; b) infracțiunea ce formează al doilea termen al recidivei să fie de aceeași natură cu infracțiunea pentru care s-a aplicat o pedeapsă definitivă; c) forma de vinovăție cu care se săvârșesc infracțiunile trebuie să fie numai intenția directă sau indirectă.
53. În speță inculpatul a fost condamnat definitiv la pedeapsa închisorii de 2 ani pentru săvârșirea unei infracțiuni cu intenție și mai înainte de începerea executării acesteia a săvârșit din nou o infracțiune cu intenție pentru care legea prevede pedeapsa închisorii de la 6 luni la 2 ani alternativ cu pedeapsa amenzii. Pentru săvârșirea noii infracțiuni instanța a ales să-l condamne pe inculpat la pedeapsa amenzii. În speță: a) pedeapsa rezultantă ce se va aplica în speță este închisoarea de 2 ani la care se adăuga amenda; b) inculpatul nu se află în stare de recidivă postcondamnatorie deoarece pentru infracțiunea săvârșită din nou a fost condamnat la pedeapsa amenzii; c) infracțiunea săvârșită din nou formează o pluralitate intermediară în raport de condamnarea anterioară.
54. O infracțiune continuă, săvârșită cu intenție: a) poate fi comisă în coautorat, nefiind posibile și celelalte forme de participatie; b) consumată în termenul de reabilitare de drept față de condamnarea pentru o infracțiune anterioară și epuizată ulterior împlinirii acestui termen, se va afla în stare de recidivă postexecutorie în raport de infracțiunea anterioară, dacă sunt îndeplinite și celelalte condiții ale recidivei; c) consumată în data 25.05.2020 și epuizată în 26.06.2020, pentru care legea prevede pedeapsa de 2 ani închisoare, va forma un concurs de infracțiuni împreună cu o infracțiune de furt calificat pentru care a rămas definitivă hotărârea de condamnare la pedeapsa închisorii de 2 ani în data de 20.06.2020.
55. Alegeți afirmația corectă: a) În cazul săvârșirii a două infracțiuni, dintre care una în timpul minorității și una după majorat, dacă măsura educativă este privativă de libertate, iar pedeapsa este închisoarea, se aplică pedeapsa închisorii, care se majorează cu o durată egală cu cel puțin o pătrime din durata măsurii educative ori din restul rămas neexecutat din aceasta la data săvârșirii infracțiunii comise după majorat; b) Instanța nu poate dispune o măsură educativă privativă de libertate față de o persoană care la data săvârșirii infracțiunii avea 17 ani, iar la data pronunțării hotărârii a împlinit vârsta de 21 ani; c) Față de minorul care răspunde penal nu se poate lua o măsură educativă neprivativă de libertate, dacă acesta a mai săvârșit o infracțiune pentru care se dispusese o măsură educativă ce a fost executată înainte de comiterea infracțiunii pentru care este judecat.
56. Alegeți afirmația corectă: a) Sancționarea infracțiunii continue se va face cu pedeapsa prevăzută de lege pentru infracțiunea săvârșită al cărei maxim special se poate majora cu cel mult o treime în cazul pedepsei închisorii; b) Dacă inculpatul lovește, la interval de câteva zile, mai multe persoane cu care a avut câte un conflict spontan, cauzându-i fiecăreia suferințe fizice, se va reține o infracțiune continuată; c) Dacă inculpatul, în urma unei confuzii, urmărind să ucidă victima în timp ce acesta dormea, îl ucide pe fratele geamăn al acesteia, va săvârși ca urmare a acestei confuzii o infracțiune deviată.
57. Alegeți afirmația corectă: a) Spre deosebire de legitima apărare, în cazul stării de necesitate, săvârșirea faptei prevăzute de legea penală nu trebuie să constituie singurul mijloc de înlăturare a pericolului; b) Atât în cazul legitimei apărări, cât și în cel al stării de necesitate efectele se întind și asupra participanților; c) Spre deosebire de legitima apărare, în cazul stării de necesitate nu trebuie ca pericolul să fie imediat, așa cum atacul trebuie să fie imediat în cazul legitimei apărări.
58. Alegeți afirmația corectă: a) Atât împiedicarea producerii rezultatului, cât și desistarea reprezintă cauze de reducere a pedepsei ca efect al tentativei realizate până în acel moment; b) Răspunderea penală a persoanei juridice nu se poate angaja în cazul unei autorități publice care a săvârșit infracțiunea în exercitarea unei activități ce poate face obiectul domeniului privat; c) Măsura de siguranță a interzicerii ocupării unei funcții sau a exercitării unei profesii se ia pe o durată de cel puțin un an.
59. Pedepsele complementare constând în interzicerea exercitării unor drepturi, stabilite pe lângă pedepsele principale, în cazul concursului de infracțiuni, se aplică pe lângă pedeapsa rezultantă: a) toate dacă sunt de aceeași natură și cu același conținut; b) toate dacă sunt de aceeași natură, dar cu un conținut diferit; c) numai dacă au fost stabilite pe lângă pedeapsa cea mai grea.
60. În cazul liberării condiționate, instanța face aplicarea dispozițiilor de la concurs, recidivă ori pluralitate intermediară, cu îndeplinirea și altor condiții: a) numai în cazul anulării măsurii respective; b) atât în cazul revocării cât și al anulării măsurii liberării condiționate; c) numai în cazul revocării acelei măsurii.

61. În cazul persoanei juridice: a) dacă după o condamnare definitivă și mai înainte de executarea acesteia se săvârșește din nou o infracțiune în condițiile recidivei, se va stabili o pedeapsă între limitele prevăzute de lege majorate cu jumătate și aceasta se va adăuga la restul rămas neexecutat din condamnarea anterioară; b) dacă termenul de prescripție a răspunderii penale a fost depășit cu încă jumătate va fi considerat îndeplinit oricâte întreruperi ar interveni; c) pedepsele cu amenda stabilite pentru infracțiunile concurente se contopesc prin aplicarea pedepsei celei mai grele la care se va adăuga un spor de o pătrime din totalul celorlalte pedepse.

62. Spre deosebire de amânarea aplicării pedepsei, în cazul suspendării executării pedepsei sub supraveghere: a) nu există o condiție referitoare la maximul special prevăzut de lege pentru infracțiunea săvârșită; b) nu se va executa pedeapsa amenzii stabilită pentru săvârșirea uneia dintre infracțiunile concurente deduse judecării; c) va putea fi dispusă dacă pentru o condamnare anterioară a intervenit reabilitarea de drept.

63. Condamnatul aflat în executarea unei pedepse rezultante de 4 ani aplicată pentru săvârșirea a două infracțiuni concurente este judecat ulterior pentru alte două infracțiuni concurente cu cele pentru care fusese condamnat și pentru care se stabilește câte o pedeapsă cu amenda. În această cauză pedeapsa se va aplica astfel: a) pedepsele stabilite pentru noile infracțiuni se contopesc cu restul rămas neexecutat din pedeapsa de 4 ani; b) pedepsele cu închisoarea contopite anterior se repun în individualitatea lor, pedepsele cu amenda stabilite pentru infracțiunile judecate ulterior se contopesc, pedepsele cu închisoarea stabilite anterior se vor contopi, iar la această pedeapsă a închisorii, rezultată în urma contopirii, se va adăuga în întregime pedeapsa amenzii rezultată în urma contopirii pedepselor stabilite cu amenda și apoi din rezultanta obținută se va deduce partea din pedeapsă executată; c) dacă pedeapsa de 4 ani fusese deja executată până la stabilirea pedepselor pentru celelalte două infracțiuni, atunci va avea loc doar contopirea pedepselor cu amenda.

64. Măsura confiscării speciale: a) se ia în cazul bunurilor care au fost folosite în orice mod la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală, dacă aparțin altei persoane decât cea a făptuitorului, dacă acea persoană nu a cunoscut scopul folosirii lor; b) se ia în cazul bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală, dacă nu sunt restituite persoanei vătămate; c) nu se poate lua în cazul bunurilor dobândite prin săvârșirea faptei prevăzute de legea penală comisă prin presă.

65. Participarea unei persoane la săvârșirea unei fapte prevăzute de legea penală prin activități distincte de determinare, cu intenție, specifice instigării și promisiunea de valorificare a bunurilor provenite din infracțiune, făcute în raport cu aceeași persoană atrage: a) răspunderea penală a infractorului pentru un concurs de infracțiuni corespunzător activității de instigare pe de o parte și de complicitate pe de altă parte; b) răspunderea penală doar pentru ultima activitate desfășurată cronologic; c) răspunderea penală în calitate de instigator, actele de complicitate fiind absorbite în cele specifice instigării.

66. Alegeți afirmația corectă: a) atât grațierea cât și prescripția răspunderii penale au ca efect înlăturarea răspunderii penale; b) spre deosebire de grațiere, amnistia are ca efect înlăturarea recidivei; c) spre deosebire de retragerea plângerii prealabile, împăcarea înlătură și răspunderea penală.

67. În cauză inculpatul a fost condamnat la 2 ani închisoare pentru o infracțiune de furt calificat, la 2 ani închisoare pentru o tentativă la infracțiunea de tâlhărie calificată și la 1 an închisoare pentru o infracțiune de vătămare corporală din culpă. Din datele aflate la dosar s-a mai reținut că inculpatul mai fusese condamnat anterior pentru o infracțiune de furt la o pedeapsă de 1 an și 3 luni din care executase efectiv 1 an, fiind în termenul de supraveghere a liberării condiționate la data săvârșirii celor trei infracțiuni de mai sus. În speță: a) sunt realizate condițiile recidivei postcondamnatorii, iar inculpatului urmează să i se aplice pedeapsa rezultantă de 3 ani și 3 luni; b) sunt realizate condițiile recidivei postcondamnatorii, iar inculpatul va fi condamnat la 3 ani și 5 luni închisoare din care se va scădea pedeapsa de 1 an executată deja; c) nu sunt realizate condițiile unei recidive deoarece anterior condamnatul executase pedeapsa de doar 1 an închisoare.

68. În speță s-a reținut că X a fost condamnat pentru un concurs de infracțiuni la o pedeapsă rezultantă de 3 ani închisoare pe care a executat-o. La scurt timp după executarea acesteia X a mai săvârșit o altă infracțiune din culpă pentru care a fost condamnat la o pedeapsă de 1 an închisoare. În acest caz: a) termenul de reabilitare curge de la terminarea executării pedepsei închisorii de 1 an; b) reabilitarea va fi de drept; c) durata termenului de reabilitare se va stabili în funcție de pedeapsa cea mai grea de 3 ani închisoare.

69. X a lovit victima cu o bată și cu picioarele de mai multe ori în zona capului și a abdomenului, având drept consecință extirparea splinei și punerea în primejdie a vieții victimei. În sarcina lui X se va reține: a) tentativă la infracțiunea de omor; b) infracțiunea de vătămare corporală; c) infracțiunea de loviri sau alte violențe.

70. Infrațiunea de loviri sau alte violențe: a) nu poate fi reținută în cazul în care făptuitorul îndeamnă un câine să muște victima iar acesta procedează astfel, mușcând victima de picior; b) se absoarbe întotdeauna în infrațiunea de lipsire de libertate în mod ilegal în cazul în care sunt exercitate violențe cu ocazia imobilizării victimei; c) se poate săvârși în formă continuată.
71. După ce sustrage bunuri din locuința lui A, X este surprins de V, un trecător. Pentru a-și asigura scăparea și a nu fi denunțat, X îi aplică lui V o lovitură cu un cuțit în zona gâtului, V decedând într-un interval de aproximativ 15 minute. În sarcina lui X se va reține: a) tâlhărie urmată de moartea victimei; b) un concurs între infrațiunile de furt și omor calificat săvârșit pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infrațiuni; c) un concurs între infrațiunile de tâlhărie și omor calificat săvârșit pentru a înlesni sau a ascunde săvârșirea altei infrațiuni.
72. X îi administrează lui V, fără știrea acestuia, un somnifer puternic în băutură, V bea din respectiva băutură, iar după ce V adoarme, îi sustrage portofelul. În sarcina lui X se va reține infrațiunea de: a) furt calificat; b) tâlhărie; c) furt.
73. X îi transmite lui V prin intermediul lui Y că, dacă nu se va prezenta într-un interval de 3 zile la domiciliul său cu o sumă de bani, îi va aplica violențe lui F, fiica lui V. V denunță a doua zi fapta organelor judiciare, acestea organizând un flagrant în cursul căruia X este surprins în momentul în care intră în posesia sumei de bani pretinse. În speță: a) în sarcina lui X se va reține o tentativă la infrațiunea de tâlhărie; b) Y va răspunde pentru săvârșirea infrațiunii de nedeunțare; c) X va răspunde pentru săvârșirea infrațiunii de șantaj.
74. Se va reține infrațiunea de furt în sarcina: a) proprietarului care sustrage bunul dat în gaj; b) celui care își însușește un bun abandonat; c) depozitarului care sustrage bunul mobil lăsat în depozit de la cel care îl furase anterior.
75. X și Y se întâlnesc pentru prima oară la un bar. La finalul serii, având în vedere că cei doi descoperă că locuiesc în aceeași zonă, decid să împartă același autoturism taxi. Luând în considerare aceste premise, dacă X: a) îi sustrage lui Y telefonul în incinta taxiului fără ca Y să-și dea seama, în sarcina lui X se va reține infrațiunea de furt calificat săvârșit într-un mijloc de transport în comun; b) îi sustrage lui Y telefonul în incinta taxiului prin adresarea de amenințări, în sarcina lui X se va reține infrațiunea de tâlhărie calificată (comisă într-un mijloc de transport sau asupra unui mijloc de transport); c) își însușește telefonul uitat de Y în taxi, împrejurare observată de X, în sarcina lui se va reține infrațiunea de însușire a bunului găsit.
76. Se poate reține infrațiunea de ultraj în sarcina: a) elevului de liceu care își amenință profesorul cu acte de violență pentru că este nemulțumit de nota obținută la o teză; b) conducătorului auto care amenință un polițist cu acte de violență pentru că este nemulțumit de cuantumul amenzii primite; c) locatarului unui apartament închiriat de la subiectul pasiv, polițist, care îl amenință pe acesta din urmă cu acte de violență fiind nemulțumit de lipsa apei calde din imobil.
77. Asupra unui autovehicul s-a aplicat măsura asigurătorie a sechestrului. Care dintre următoarele afirmații este adevărată? a) dacă X este un terț care, cunoscând că respectivul autovehicul se află sub sechestr, sustrage bunul în scop de însușire, în sarcina lui se vor reține în concurs infrațiunile de sustragere de sub sechestr și furt; b) dacă X, custodele bunului sechestrat, dispune de respectivul autovehicul, în condițiile în care nu este și proprietar al bunului, în sarcina sa se vor reține în concurs infrațiunile de sustragere de sub sechestr și furt; c) dacă X este proprietarul bunului sechestrat și, cu scopul de a eluda măsura asigurătorie, vinde autovehiculul unui prieten, în sarcina lui X se vor reține în concurs infrațiunile de sustragere de sub sechestr și abuz de încredere.
78. Inculpatul X, fiind la volanul autoturismului, din neatenție, a lovit o persoană aflată pe trecerea de pietoni, aceasta din urmă decedând pe loc. După impactul cu pietonul, X a pierdut controlul autovehiculului, care s-a lovit de un stâlp. În urma acestei lovituri, Y, tatăl lui X, aflat pe scaunul pasagerului a suferit leziuni care au necesitat pentru vindecare 100 de zile de îngrijiri medicale. Y a arătat inițial că dorește ca X să fie tras la răspundere pentru fapta sa. La un moment ulterior, din afecțiune, în declarația de persoană vătămată dată în fața instanței, Y a arătat mincinos că el se afla la volanul autoturismului în momentul accidentului. Care dintre următoarele afirmații este/sunt adevărat(e)? a) Y nu va răspunde pentru săvârșirea infrațiunii de mărturie mincinoasă; b) fapta lui Y nu constituie infrațiune; c) Y va putea fi condamnat pentru săvârșirea infrațiunii de favorizarea făptuitorului.
79. Favorizarea făptuitorului: a) se va reține în concurs formal cu infrațiunea de mărturie mincinoasă în măsura în care ajutorul constă într-o declarație de martor dată mincinos în favoarea inculpatului dintr-o cauză penală; b) poate avea ca situație premisă numai săvârșirea unei infrațiuni; c) se poate comite și printr-un ajutor acordat ulterior rămănerii definitive a hotărârii de condamnare a celui favorizat.

80. În cazul infracțiunii de luare de mită: a) persoana juridică nu poate răspunde în calitate de autor; b) persoana juridică nu poate răspunde în calitate de complice; c) persoana căreia i se pretind bani sau alte foloase nu poate fi și o persoană juridică.
81. Infracțiunea de dare de mită se consumă: a) la momentul îndeplinirii, neîndeplinirii, urgentării ori întârzierii îndeplinirii unui act ce intră în îndatoririle de serviciu ale unui funcționar public sau la momentul îndeplinirii unui act contrar acestor îndatoriri; b) în ipoteza oferirii de bani sau alte foloase, întotdeauna în același timp cu consumarea infracțiunii de luare de mită; c) în ipoteza dării, în momentul remiterii efective a banilor sau foloaselor.
82. În cazul infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale: a) contrafacerea subscrierii presupune în mod obligatoriu imitarea semnăturii celui în drept; b) pentru consumare, înscrisul falsificat trebuie să fie folosit sau încredințat unei alte persoane spre folosire; c) fapta este tipică și în ipoteza în care făptuitorul, absolvent al unei facultăți, pentru că își pierduse diploma de licență, își confecționează una nouă cu mijloace proprii.
83. X, polițist la Direcția Rutieră, îl surprinde în trafic pe Y în timp ce acesta conducea autovehiculul cu viteza de 95 km/h într-o zonă în care limita era de 50 km/h. X întocmește un proces verbal de contravenție pentru abaterea astfel comisă. După două ore, Y se întoarce la locul unde se găsea X și, contra unei sume de bani, îi solicită lui X să schimbe procesul verbal de contravenție în sensul de a modifica prin suprascriere cifra „9” în cifra „5” și, pe cale de consecință, să modifice suma aplicată drept amendă contravențională, precum și celelalte dispoziții ale procesului verbal. X acceptă și procedează în consecință. În speță, în sarcina lui X: a) se va reține săvârșirea infracțiunii de fals intelectual; b) se va reține săvârșirea infracțiunii de fals material în înscrisuri oficiale; c) se vor reține în concurs infracțiunile de fals intelectual și fals material în înscrisuri oficiale.
84. Infracțiunea de uz de fals: a) se absoarbe în infracțiunea de fals intelectual; b) poate fi reținută în sarcina celui care folosește în vederea producerii unei consecințe juridice un înscris sub semnătură privată contrafăcut de o persoană a cărei identitate nu o cunoaște; c) se absoarbe în infracțiunea de fals material în înscrisuri oficiale.
85. Aferent abonamentului pentru luna martie, X a plătit în numerar furnizorului de servicii de telefonie mobilă suma de 200 lei, primind o chitanță în acest sens. Ulterior, X a modificat chitanța, adăugând un 0 și rezultând un înscris conform căruia părea că a achitat furnizorului suma de 2000 lei. Când, în luna iunie, furnizorul i-a pus în vedere că, pentru neplata abonamentului pentru ultimele două luni, urmează să îi fie suspendate serviciile de telefonie, X a prezentat chitanța modificată, susținând că în luna martie a plătit deja suma de 1800 lei în avans. În sarcina lui X se va/vor reține o infracțiune de: a) fals material în înscrisuri oficiale în concurs cu o infracțiune de uz de fals; b) fals în înscrisuri sub semnătură privată; c) fals în înscrisuri sub semnătură privată în concurs cu o infracțiune de uz de fals.
86. În ceea ce privește renunțarea la urmărirea penală: a) în cazul în care, în urma verificării sub aspectul legalității și temeiniciei, ordonanța de renunțare este infirmată de către procurorul ierarhic superior, o nouă renunțare nu mai poate fi dispusă, indiferent de motivul invocat; b) renunțarea poate fi dispusă în cazul unei infracțiuni de ucidere din culpă; c) prin ordonanța de renunțare procurorul poate sesiza judecătorul de cameră preliminară cu propunerea de luare a măsurii de siguranță a confiscării speciale.
87. Plângerea prealabilă: a) poate fi formulată doar în scris; b) poate fi formulată chiar dacă autorul faptei nu este cunoscut și indicat; c) poate fi formulată și de către copilul major pentru părinți.
88. Va fi incidentă: a) sancțiunea nulității absolute atunci când o cauză în care sunt și inculpați majori și inculpați minori va fi judecată în ședință nepublică; b) sancțiunea nulității absolute în cazul soluționării propunerii de prelungire a arestării preventive în ședință publică; c) sancțiunea nulității absolute în cazul încălcării dispozițiilor referitoare la citarea persoanei vătămate minore.
89. Ordonanța de clasare: a) poate cuprinde și dispoziția ca inculpatul să presteze o muncă neremunerată în folosul comunității; b) se comunică în copie persoanei care a făcut sesizarea; c) poate cuprinde și dispoziția de menținere a măsurii preventive dispuse în cauză.
90. Excepția de neкомпetență materială invocată într-o cauză avînd ca obiect o ucidere din culpă și aflată pe rolul unui Tribunal poate fi invocată: a) în tot cursul judecății, până la pronunțarea hotărârii definitive; b) până la începerea cercetării judecătorești; c) doar până la citirea actului de sesizare.

91. Nu se va dispune admiterea apelului și rejudecarea cauzei de către prima instanță de judecată în cazul în care: a) prima instanță nu s-a pronunțat asupra acțiunii civile; b) prima instanță a aplicat o pedeapsă în alte limite decât cele prevăzute de lege; c) procurorul nu a participat la judecarea cauzei în primă instanță.
92. Cauțiunea: a) se va confisca prin ordonanța de clasare în cazul în care măsura controlului judiciar pe cauțiune a fost înlocuită cu măsura arestării preventive pentru că inculpatul, cu rea-credință, nu și-a respectat obligațiile care îi revin; b) garantează nevinovăția inculpatului; c) poate fi consemnată și prin constituirea unei garanții reale în favoarea organului judiciar.
93. Nu este un termen de decădere: a) termenul în care trebuie formulate cererile și excepțiile în procedura de cameră preliminară; b) termenul în care procurorul trebuie să comunice judecătorului de cameră preliminară dacă își menține dispoziția de trimitere în judecată sau solicită restituirea cauzei; c) termenul în care rechizitoriul trebuie înaintat judecătorului de la instanța competentă, împreună cu dosarul cauzei, atunci când se dispune trimiterea în judecată a unui inculpat arestat preventiv.
94. Poate fi atacată cu apel: a) încheierea prin care, în cursul judecății, se dispune suspendarea judecării cauzei pe motive medicale; b) sentința de condamnare pronunțată ca urmare a admiterii unui acord de recunoaștere a vinovăției; c) sentința prin care s-a dispus strămutarea judecării unei cauze.
95. Hotărârea prin care este admisă în principiu cererea de revizuire obișnuită: a) este o sentință; b) este definitivă; c) poate fi atacată cu apel.
96. Cererea de continuare a procesului penal în caz de împlinire a termenului de prescripție poate fi formulată de către: a) suspect; b) persoana vătămată; c) persoana care a făcut sesizarea.
97. Potrivit legii, reprezintă supraveghere tehnică utilizarea metodei speciale de cercetare/supraveghere constând în: a) reținerea, predarea și percheziționarea trimitărilor poștale; b) utilizarea investigatorilor sub acoperire; c) supravegherea video, audio sau prin fotografiere.
98. În cursul urmăririi penale mandatul de aducere nu poate fi emis de către: a) procuror; b) judecătorul de cameră preliminară; c) organul de cercetare penală.
99. În cazul în care persoana interesată formulează în termen de 20 de zile de la comunicare plângere împotriva soluției de clasare direct la judecătorul de cameră preliminară fără să o fi atacat în prealabil la procurorul ierarhic superior: a) judecătorul de cameră preliminară va respinge plângerea ca inadmisibilă; b) judecătorul de cameră preliminară trimite pe cale administrativă plângerea organului judiciar competent; c) judecătorul de cameră preliminară va proceda la soluționarea plângerii pe fond.
100. În cursul cercetării judecătorești: a) dacă nu mai este posibilă audierea unui martor care a dat declarații în faza de urmărire penală instanța nu mai poate ține seama de declarația dată la judecarea cauzei; b) procurorul nu poate renunța la probele pe care le-a propus; c) instanța poate pune în discuție din oficiu schimbarea încadrării juridice.

